

Arrest

nr. 350 449 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 231
1050 ELSENE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, verzoekt op 19 mei 2026, vanuit het gesloten centrum te Steenokkerzeel, om internationale bescherming. Op 26 juni 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juni 2026 per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, Punjabi en soennitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit de stad Duniyapur, in het district Lodhran, in Punjab. U ging er naar school tot de 10e graad en werkte er als landbouwer.

In 2010 besloot u Pakistan te verlaten vanwege de moeilijke financiële situatie waarin u en uw familie zich bevonden. U reisde naar Iran, waar u enkele dagen verbleef. Nadien reisde u verder naar Turkije, waar u 8 tot 10 maanden woonde en werkte. Vervolgens trok u naar Griekenland, waar u twee jaar verbleef, waarna u verder reisde naar Italië. Daar verbleef u kort, namelijk 15 tot 20 dagen, tot u in 2013 naar België kwam.

U verbleef toen ongeveer een maand in België, maar reisde nadien verder naar Portugal. Een vriend had u verteld dat u daar met een meisje kon trouwen. U reisde naar Portugal en huwde er met de Portugese C. G. S. A., die ook Belgische verblijfsdocumenten had. Met uw Portugese huwelijksakte kon u hier gezinshereniging aanvragen, waardoor uw verblijf in België werd geregulariseerd en u een F-kaart kreeg.

Midden 2016 keerde u terug naar Duniyapur in Pakistan. Toen u uit de moskee kwam, belandde u plots in een processie van 200 tot 250 sjiïeten. Enkel van hen vroegen u om zich te bekeren, waarop u antwoordde dat u tevreden was met uw eigen geloof, het soennisme. Hierop sloegen zij u op uw handen en in uw nek. Andere dorpelingen kwamen tussenbeide, waarna de sjiïeten vertrokken. U bleef gewond achter en ging nadien een dokter zien. U verbleef nog twee maanden in Pakistan en vertrok daarna opnieuw naar België.

U verbleef vervolgens in België tot 2018, waarna u opnieuw gedurende twee maanden naar Duniyapur terugkeerde. Daarna keerde u opnieuw terug naar België. In 2021 of 2022 ging u opnieuw naar Pakistan, waarna u na één maand en zeventien dagen weer naar België terugkeerde. Tijdens dit verblijf huwde u met M. T., die tot op heden in Pakistan verblijft. Tijdens beide laatste bezoeken aan Pakistan kende u, naast de moeilijke socioeconomische situatie, geen problemen.

Op 8 juni 2022 werd uw verblijfsrecht ingetrokken. Uit een onderzoek van de dienst mensenhandel van de federale gerechtelijke politie van West-Vlaanderen bleek dat de huwelijksakte die u voorlegde bij uw aanvraag tot gezinshereniging vervalst was. In werkelijkheid had er nooit een huwelijk met de Portugese vrouw plaatsgevonden. U kreeg het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Op 9 mei 2026 werd u door de politie geïntercepteerd terwijl u illegaal op de markt van Aalst aan het werk was. U werd overgebracht naar een gesloten centrum, van waaruit u op 19 mei 2026 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de sjiïeten, evenals de slechte socio-economische situatie.

In uw dossier bevindt zich een kopie van uw Pakistaans paspoort (geldig tot en met 11 februari 2014). Het paspoort dat u daarna bezat, alsook uw Pakistaanse identiteitskaart bent u verloren. U legt verder geen andere stukken neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verzoeker is het grondgebied van de lidstaat onrechtmatig binnengekomen of heeft een verblijf op onrechtmatige wijze verlengd en gezien de omstandigheden van binnenkomst, zonder goede reden niet zo spoedig mogelijk zich bij de bevoegde autoriteiten aangemeld of een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Daarbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. U werd gemachtigd tot verblijf op basis van gezinshereniging met uw Portugese echtgenote. Op 8 juni 2022 bleek echter dat u dit verblijfsrecht had verkregen op basis van een frauduleuze huwelijksakte. Naar aanleiding hiervan werd uw verblijfsrecht ingetrokken. U heeft hiertegen geen beroep ingesteld en nadien geen stappen ondernomen om uw verblijfssituatie te regulariseren. U diende pas op 19 mei 2026 een

verzoek om internationale bescherming in, zijnde tien dagen nadat u naar het gesloten centrum werd overgebracht en op het ogenblik dat u met een terugkeer naar uw land van herkomst werd geconfronteerd (beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats). Dat u voordien geen stappen ondernam om internationale bescherming te vragen en dit pas deed wanneer een effectieve terugkeer dreigde, is bijzonder opmerkelijk. Een dergelijke houding is moeilijk te rijmen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch met een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in het kader van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, na aankomst in een veilig land, zo spoedig mogelijk tot de bevoegde autoriteiten wendt om bescherming te verzoeken. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging, mag worden verwacht dat hij deze vrees zonder onredelijke vertraging kenbaar maakt. Het laattijdige karakter van uw verzoek komt bijgevolg uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u zelf geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst bij het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten (vragenlijst CGVS). Hoewel de Pakistaanse autoriteiten u blijkens de stukken in uw dossier reeds hebben geïdentificeerd en uw identiteit op zich niet noodzakelijk wordt betwist, is het opmerkelijk dat u geen originele identiteitsdocumenten kunt voorleggen. Dergelijke stukken kunnen nochtans van belang zijn, onder meer voor de beoordeling van uw reisbewegingen en de vaststelling van uw verblijfplaats in Pakistan. Gevraagd naar uw Pakistaanse identiteitsdocumenten, met name uw identiteitskaart en geldig paspoort, verklaarde u dat u deze documenten – bijzonder toevallig - verloren bent enkele dagen voor uw overbrenging naar het gesloten centrum. Op de vraag of u aangifte heeft gedaan van dit verlies, stelde u dat u zich tot de politie had gewend, maar dat men u zou hebben aangeraden enkele dagen te wachten alvorens aangifte te doen, in de hoop dat de documenten nog zouden worden teruggevonden (CGVS p. 3). Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag immers worden verwacht dat hij minstens ernstige en geloofwaardige inspanningen levert om zijn identiteit te staven. Het ontbreken van een origineel en geldig identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid in aanzienlijke mate, aangezien u het CGVS geen duidelijk en verifieerbaar beeld verschaft van uw identiteit en herkomst.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de sjieten uit uw regio; zij zouden willen dat u zich bekeert tot hun religie. Omwille van onderstaande redenen kan aan deze vrees geen geloof worden gehecht.

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw eigen verklaringen het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ondermijnen. Wanneer u wordt gevraagd uw asielrelaas uiteen te zetten, maakt u immers geen enkele melding van problemen met sjieten. U werd bevraagd over de redenen van uw vertrek uit Pakistan in 2010, waarbij u uitsluitend verwees naar socio-economische motieven. Eveneens werd u gevraagd of u problemen kende bij uw terugkeer naar Pakistan in 2016, 2018 en 2021 of 2022, waarop u opnieuw steevast verwees naar de moeilijke socio-economische situatie. Dergelijke motieven vallen echter buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en volstaan evenmin om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook, het is pas wanneer u expliciet wordt gevraagd waarom u niet naar Pakistan kan terugkeren, dat u plots in algemene termen verklaart dat er spanningen bestaan tussen sjieten en soennieten in uw regio. Wanneer hier verder op wordt doorgevraagd, verwijst u naar een concreet incident waarvan u stelt dat het zich in 2016 heeft voorgedaan (CGVS p. 6-7). Dit staat evenwel haaks op uw eerdere verklaringen ten aanzien van de DVZ, waar u aangaf dat dit incident zich in 2023 of 2024 zou hebben voorgedaan (vragenlijst CGVS – vraag 5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u in 2021 of 2022 voor het laatst naar Pakistan terugkeerde (CGVS p. 4). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident in ernstige mate.

Daarenboven blijven uw verklaringen over dit incident op meerdere punten tegenstrijdig. U stelt dat u, toen u de moskee verliet, terechtkwam in een processie van 200 tot 250 sjieten. Dit incident, dat nochtans de kern van uw relaas vormt, kan u niet nauwkeuriger situeren dan midden 2016 (CGVS p. 7). Redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een dergelijk ingrijpend voorval preciezer in de tijd kan plaatsen.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de identiteit van uw belagers. Aanvankelijk stelt u dat het ging om onbekende personen die van andere plekken kwamen en die u niet kende, en die u slechts vaag kan omschrijven als jonge mannen. Later verklaart u evenwel dat het om personen uit uw dorp ging, die u kenden en op de hoogte waren van het feit dat u soenniet bent (CGVS p. 7). Deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen.

Ook wat betreft het verloop van het incident legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat u door de sjieten werd meegenomen (vragenlijst CGVS – vraag 5), terwijl u tijdens het

persoonlijk onderhoud aangaf dat u nergens naartoe werd gebracht en dat andere dorpingen tussenkwamen op het moment dat u werd geslagen, waarna uw belagers wegvluchtten en u gewond achterlieten (CGVS p. 7).

Hoewel u stelt dat u na het incident een arts zou hebben geraadpleegd, legt u geen enkel medisch attest of ander bewijsstuk voor ter staving hiervan. Evenmin heeft u aangifte gedaan bij de politie, zelfs niet in een regio waar u zich mogelijk veiliger had kunnen voelen (CGVS p. 8). Het nalaten van dergelijke stappen ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na het vermeende incident nog twee maanden in Pakistan bent gebleven en nadien nog tweemaal naar Pakistan bent teruggekeerd zonder problemen te ondervinden (CGVS p. 6 en 8). Dit gedrag maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees.

Naast de verlening van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus verleend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) van Verordening (EU) 2024/1347.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EUAA Pakistan Country Focus** van mei 2026, beschikbaar op <https://www.euaa.europa.eu/publications/coi-report-pakistan-country-focus-1>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Ook werd Pakistan tijdens de rapporteringsperiode getroffen door verschillende internationale conflicten, met buurlanden India en Afghanistan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2025 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2025 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met voorgaande jaren. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2026. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de samenwerking tussen verschillende extremistische organisaties, een verhoogd aantal nationalistisch- separatistische aanslagen, religieuze spanningen en een harder, gewelddadiger optreden van de overheden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten, met als gevolg een tijdelijke sluiting van de Torkham- grensovergang. Dit leidde tot een open conflict tussen beide landen. Ook de spanningen tussen Pakistan en India leidden tot een kortstondig, maar hevig conflict. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door aanhoudend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en haar bondgenoten, en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa (KP) en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan. Hoewel er een stijging is van het geweld, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke, economische en militaire centrum van Pakistan. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2023 een geschat inwonersaantal van 127 miljoen inwoners.

Zowel PIPS als PICCS registreerden in 2024 een toename aan gewelddadige incidenten in Punjab t.o.v. 2023, maar dit aantal nam af in 2025. Er vonden in 2025 geen aanvallen plaats in de grootsteden zoals Lahore. Hierbij was vooral de TTP actief en dit voornamelijk in het zuiden van de provincie. De overheid heeft haar anti- terreur activiteiten opgedreven. Hierbij werd in 2025 een hoge TTP commandant gedood, wat de activiteiten van TTP heeft gehinderd. Volgens CRSS vonden 25 gewelddadige incidenten plaats in Punjab in

2025, tegenover 51 incidenten in 2024. PIPS registreerde 7 militantenaanvallen in 2025 tegenover 11 in 2024. PICSS registreerde 16 aanvallen in Punjab in 2025 tegenover 21 in 2024.

Tussen 1 november 2024 en 24 april 2026 registreerde ACLED 122 veiligheidsincidenten, waarvan 42 incidenten omschreven werden als 'battles', 27 incidenten als 'explosions/remote violence' en 53 incidenten als 'violence against civilians'. Gedurende dezelfde periode vielen volgens ACLED 138 dodelijke slachtoffers. Volgens PICSS vielen in 2025 4 burgerdoden bij incidenten met militanten tegenover 3 burgerdoden in 2024. Er werden verschillende gevallen van religieus extremisme in de provincie geregistreerd waarbij minderheden zoals Ahmadies, Christenen en Hindoes gevisieerd werden.

In mei 2025 brak een conflict uit tussen India en Pakistan, waarbij India aanvallen uitvoerde op verschillende plekken in Punjab. Hierbij kwamen burgers om. Een staakt-het-vuren werd evenwel snel bereikt.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347 bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, A, (2), en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 5), 4, § 3, 8, 9, 10, 11, § 2, 13 en 16, § 2, van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees parlement en de raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad, van de artikelen 34, § 1 en 2, en 36, § 2, van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, van de artikelen 48/6, 49/3/1, 57/6, § 1, 57/6/2, § 2, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1.4, 2 en 2.31, § 4, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de samenwerkingsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een Poolse verblijfskaart bij het verzoekschrift (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.3. Verzoeker werd op 22 juni 2026 door het commissariaat-generaal gehoord door middel van een videoconferentie.

Artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“Er wordt schriftelijk nota genomen van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter.

De notities van het persoonlijk onderhoud nemen de vorm aan van een schriftelijke weergave van het onderhoud. Deze notities zijn een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.”

Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overw. B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overw. B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

De Raad heeft ter terechtzitting het hiervoor aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 73/2026 van 18 juni 2026 in de debatten gebracht, waarin, naar aanleiding van de door de Raad van State gestelde prejudiciële vragen over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende wordt overwogen:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), naar (artikel 6, lid 3) van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrij verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna: de AVG) en naar artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overw. B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overw. B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Voor wat dient te worden verstaan onder ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ verwijst de Raad naar de parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, DOC 56 1401/001, p. 64-67).

Hiermee is deels tegemoet gekomen aan arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 van het Grondwettelijk Hof, in zoverre daarin werd gesteld dat in de in het geding zijnde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorzien was dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie kon plaatsvinden. De wettelijke grondslag, zoals op heden voorzien in artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, is op

zichzelf, zonder daarbij te voorzien in de procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking, evenwel niet voldoende om een persoonlijk onderhoud via videoconferentie te voeren. Uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 blijkt immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Hoewel er op heden dus geen machtiging aan de Koning meer vereist is om het persoonlijk onderhoud per videoconferentie toe te laten, aangezien hiervoor thans een wettelijke grondslag bestaat, stelt de Raad vast dat er in de Vreemdelingenwet nog steeds niet voorzien is welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig via videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

De Raad besluit dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 22 juni 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevensbescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

2.3.4. Nu de verwerende partij niet is verschenen, noch werd vertegenwoordigd op de terechtzitting, waarvoor zij naar behoren was opgeroepen, heeft zij geen argumenten aangevoerd die een andere beoordeling van de voornoemde elementen rechtvaardigen. De advocaat van verzoeker geeft aan zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

V. SERBRUYNS